

Strakonické Jamboree letos vygenerovalo řadu příspěvků a bezpočet reakcí. Ačkoliv jsem skutečně seděl v první řadě v slamáku, bedlivě sledoval program a o všem napsal do F&C, jak bylo v jednom z článků uvedeno, příspěvky i reakce mě přivedly k touze projevít se na téma Jamboree ještě jednou. Do F&C jsem musel napsat příspěvek hned druhý den po festivalu, abych stihl uzávěrku, jeho vyjití je dosud v nedohlednu, jak to tak v měsíčnících bývá, a snažil jsem se tam co nejstručněji vystihnout vše podstatné, co se na festivalu odehrálo. Zato nyní mám v hlavě pěkně odleženo a utříděno, psát mohu jen o (řekněme že náhodně) vybraných motivech a ještě si to přečtete (když FOLKtime dá) dříve než můj dávno napsaný článek.

Samozřejmě, že to, co si pisatel "náhodně" vybere, o jeho vztahu k akci mnohé vypovídá. Výběr může být například také demagogický, nepřátelský, různý - asi se nedá říct, "vždyť se to tam všechno stalo, tak je to napsané dobře", jak v některých reakcích na některé internetové články o Jamboree zaznělo. Co byste řekli třeba takovéhle reportáži z vernisáže?

"Bohužel jsem přišel pozdě, ale všiml jsem si, že zatímco v programu bylo napsáno, že promluví náměstek ministra kultury a zahraje soubor Musica Academica, ve skutečnosti to proběhlo úplně přesně obráceně! Ten malíř, nějaký Novák, měl naprosto nemožné kvádru. Když chtěl poděkovat svým předřečníkům, tak mu nefungoval mikrofon. Na stolech stály mísy s parmazánem, goudou, mortadelou, gorgonzolou a olomouckými syrečky. V té galerii by si taky měli jednou za čas vymalovat, stěny jsou tam pěkně špinavé. Ale naštěstí to všechno vyvážíly ty hezké obrázky, co tam pověsili."

Zpět do Strakonic. Hned na začátku přiznám, že mohu mít "výběr" hnutý od objektivitu k pozitivě, protože jsem na Jamboree zatížený, je to jeden z mála festivalů, který prostě nevynechávám. Proto začnu s tím, co se mi nelíbilo: přestávky. Letos se namnožily nějak přes moc a souhlasím s publikovanými názory, že na festivalu nemají co dělat, popř. že mají sloužit jako tlumič případných časových skluzů (což se nedělo) a už vůbec nemají být volně zaměnitelné s výstupy (nepříliš zajímavých) country tanečních souborů.

Změnu umístění druhé scény vidím po letošním roce neutrálně: Jamboree se překvapivě vzdalo scény na nádvoří hradu - čili fenoménu, na kterém řada renomovaných festivalů stojí - ale "přírodní scéna" Závodiště má také své výhody.

K tvrzení, že **Waldemar Matuška** zpívá jako za mlada, se rozhodně nepřidám: hlas má určitě

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 22 Červen 2004 04:00

zploštělý a méně barevný. Nicméně pořad je "k poznání" a myslím, že pochvalné mručení zaslouží už to, že vydržel odzpívat osm písniček téměř v řadě: z toho, co jsem slyšel před lety, bych na něj nesázel? Kouzlu jeho osobnosti a okamžiku jsem podlehl rád.

K.T.O.

vypadají sice jak zájezdový soubor domova důchodců (přičemž nejsešlejší je relativní mladík Milda Totter), ale třeba Tečku vystříhli jak v dobách, kdy to byli jedni z hrdinů mého mládí.

Možná stejně důležitý jako sám Matuška je princip, díky kterému vystoupil, a který zřejmě některé bluegrassmany irituje: že ve Strakoncích "řadí komerce", tj. že se tu nehraje pouze bluegrass, ale vždy vystoupí pár "jiných" - většinou country nebo jinak příbuzných - kapel. Já osobně si za to dramaturga Petra Kuklíka i jeho festivalu vážím: doplňující položky jsou zpravidla vybrány citlivě, tj. s ohledem na blízkost žánru, kvalitu i počet a vytvářejí (kromě jiného) tvář Jamboree, která ho odlišuje od sady čistě žánrových bluegrassových festivalů.

Další odlišností a dalšími body pro Jamboree je celkem pravidelná účast amerických, popř. dalších zahraničních hostů. Z tohoto hlediska byl letošní ročník slabší: dvojice **Dick Staber & Judith Chasnoffová**

ani

Brent Moyer

nemohli Charliemu McCoyovi - ale ani třeba Chrisu Jonesovi - z předchozích ročníků konkurovat. Přesto mně zejména pohodové duo staříků

Staber & Chasnoff

velmi potěšilo.

První domácí bluegrassová liga přijíždí do Strakonic celá: také letos chyběly pouze dvě kapely.

Fragment

je ovšem možná už spíše kapelou americkou a jak jsme v kuloárech přetřásali, v Čechách ho možná už neuslyšíme. A

Petr Brandejs Band

si dal do podzimu pauzu vynucenou mateřstvím basistky Jitky Baudischové.

Kapely těsně pod špičkou se jednak spravedlivě střídají, jednak nově vznikající (či vyrůstající) jsou rychle vyhledávány: to je další Kuklíkova zásluha. Letos jich ale bylo nějak méně, což je daň za o něco větší prostor k účinkování pro zúčastněné. A nová krev (aspoň pro mě) byla jediná: **The Mousetrap**, boční projekt mandolinisty Tomáše Dvořáka. Nevím, ale možná, že prostě nikdo jiný není. V každém případě se zdá, že nástup jedné (a nesmírně silné) bluegrassové generace skončil. Doufejme, že se jedná jen o přestávku před nástupem další. Mohlo by totiž jít i o neslavný výsledek slavného vítězství v boji za čistotu žánru? ale to je téma

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 22 Červen 2004 04:00

aspoň na esej.

Docela jsem zíral, jak se z mozaiky příspěvků vylouplo jako zásadní repetitivní téma "*Rosťa Čapek je úplně nemožný konferenciér*".

". Při záležitosti s neozvučeným nástupem dua Staber & Chasnoff selhal: to je pravda (celé to ale mohlo trvat maximálně půl minuty až minutu, přestože to vypadalo jak věčnost). Rozuměl bych tomu, kdyby se někomu nelíbil styl, humor, "poetika" dua Leicht - Čapek. Také mám větší oblíbence (např. Marka Ebena :-)), ale jednou za rok si je poslechnu s chutí a k Jamboree už neodmyslitelně patří. Sám bych uvádění na vyprávění vtipů nestavěl, ale myslím, že Rosťa je umí vyprávět tak, že pochvalně mručím. Líbí se mi jeho samozřejmost a uvolněnost. Ale hlavně považuji za nespravedlivé stavět problém tak, že Leicht je skvělý a Čapek hrozný. Myslím, že hlavní devizou spolupráce obou párů je to, že jsou naladěni na stejnou notu a tudíž na pódiu si velmi podobní. Samozřejmě s tím, že Míša je zkušenější, otřískanější - což se při práci ve dvojici nepozná, ale při poněkud nešťastném rozdělení sobotního koncertu napůl už to jistou roli hrálo, připouštím.

A největší zážitek? Bylo jich víc, ale abych nepřekvapoval příliš, zopakuji to, co mě provází tímto jarem: **Robert Křesťan & Druhá tráva**. Křesťanovo nasazení bylo tak obrovské, až jsem si to nemohl stoprocentně užít: chvílemi jsem se bál o jeho hlasivky. Když si vzpomenu, jak jsem si při stejné příležitosti v některých okamžicích 90. let lámal hlavu, proč se tak skvělá kapela na jevišti tak hrozně nudí, tak bych chtěl zažívat taky takové moudření, zrání, stárnutí.